Arbres de Catalunya: els planifolis

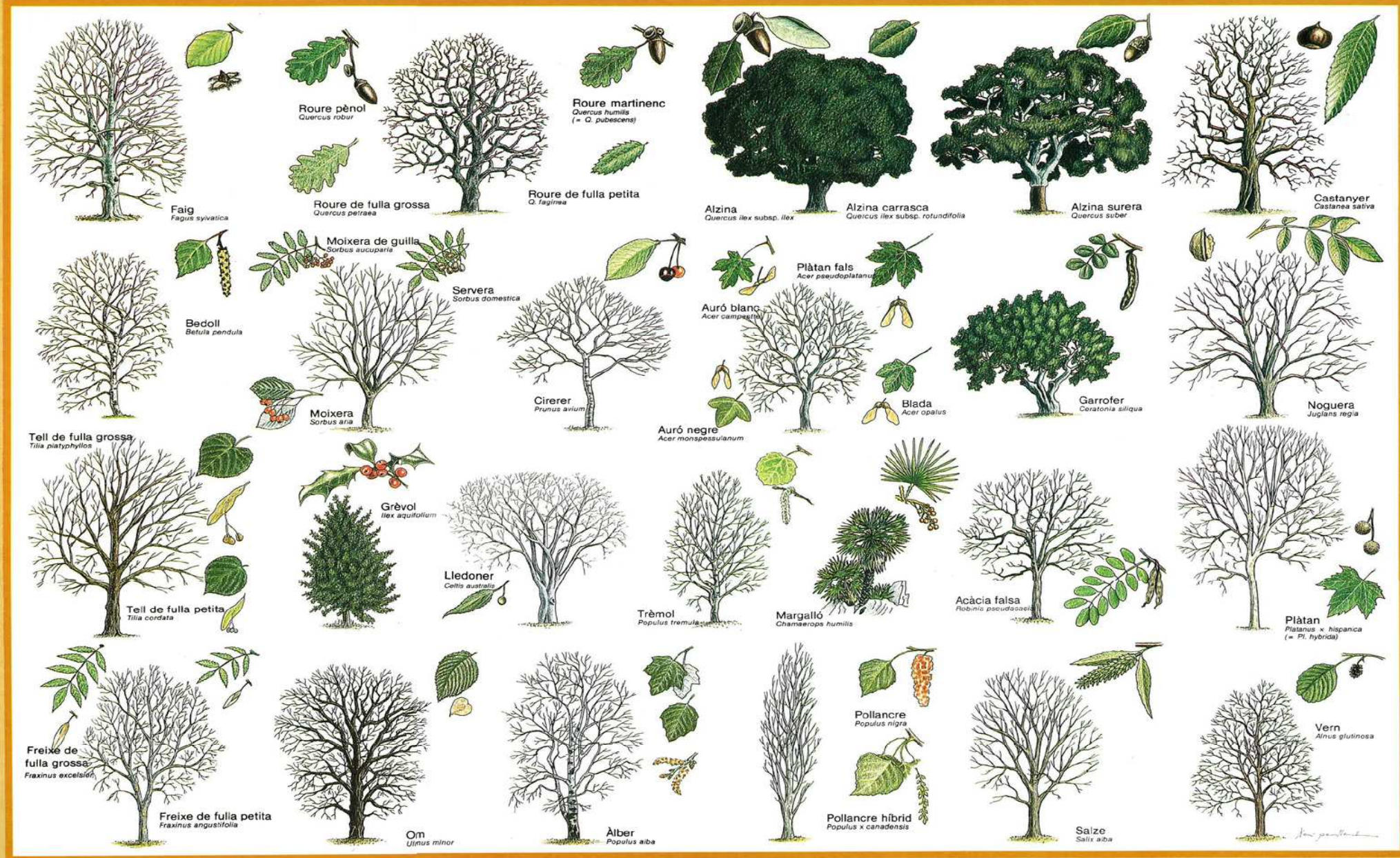

REALITZACIÓ: Servei de Parcs i Espais Naturals DISSENY: X. Martí Tello. DIBUIX: X. Parellada. IMPRIMEIX: Ofset-Color, S. A. D.L.B. 43.327, 1990

Generalitat de Catalunya
Departament d'Agricultura,
Ramaderia i Pesca
Direcció General del Medi Natural

Els arbres planifolis són els de fulla plana. La majoria són de fulla caduca, però les alzines, el grèvol, el garrofer i el margalló són de fulla perenne.

Representem els més abundants a Catalunya. En altres èpoques, alguns d'aquests arbres (alzines i roures) havien ocupat grans extensions, però actualment estan en regressió a causa de l'augment de les àrees urbanes, els conreus, les pastures i les pinedes afavorides per l'acció humana.

A més de llur importància ecològica, els productes que se n'obtenen són d'importància econòmica: fusta, llenya, pasta de paper, surc i fruits. En jardineria, moltes vegades els nostres planifolis es deixen de banda, davant d'altres espècies exòtiques de menys valor ornamental.

La majoria dels arbres representats són autòctons, alguns existeixen al nostre país des de fa només uns segles (plàtan, acàcia falsa), i d'altres des de fa milenis (castanyer, lledoner, noguera i garrofer).

Cal remarcar que el grèvol i el margalló són espècies protegides a Catalunya.

Com afavorir-los?

L'obtenció de llavors ofereix, en general, més dificultats que no pas la de les coníferes, ja que n'hi ha que són molt buscades pels rosegadors, els senglars, els insectes, etc. Algunes perden molt aviat la capacitat germinativa.

La reproducció es pot fer sempre per llavor, però n'hi ha que es multipliquen millor per estaca. També es poden obtenir plançons i rebrots de masses molt espesses.

Cal triar un bon exemplar d'arbre i recollir-ne la llavor quan el fruit és madur. La millor època és la tardor.

Certes espècies són anyívoles i donen una bona collita de fruits cada cert nombre d'anys. Abans de sembrar, cal conservar la llavor adequadament i, a vegades, cal estratificar-la o tractar-la per immersió en aigua.

Si la llavor s'ha plantat en planter, l'hivern següent es trasplanta el plançó a muntanya, cercant sempre l'indret més adequat a les característiques de l'espècie.